

Bøstrup Præstegaard, vilde det fornøje ham at se ham.

»Jeg veed jo nok,« sagde han muntert, »at Nutidens unge Københavnerne betragter Kirken som et Vankundighedens Tempel og Præsteboligen som dets Forgaard. Men maaske er vi dog ikke akkurat saa slemme, som Deres københavnske Presse og Literatur vil gøre os til. Nu kan De jo selv se ad!«

Trods Tonens Overbærenhed gengældte Per dennegang hans Haandtryk og takkede med en høflig Mumlen. Synet af Datteren havde uvilkaarligt stemt ham mildere mod den selvfor nøjede lille Mand.

Hofjægermesteren fulgte Præsten ud. Skønt dennes Vogn allerede holdt for Døren, vilde han absolut trække ham med over i Stalden for at se paa en nyfødt Kalv, »en ægte Kærsholmer«, der var mindst sine tre-fire Hundrede Kroner værd, — sagde han. Præsten havde øjensynlig aldeles ingen Lyst; men — som om højere Hensyn bestemte ham — gav han stiltiende efter.

Per, der var fulgt med ud i Forstuen, tog her sin store Straahat, som han havde hjembragt fra Italien, gik tilbage gennem Havestuen og stillede sig ud paa Verandatrappen, hvor han tændte sig en ny Cigaret og saae mod Himlen, som om han ikke anede Damernes Tilstedeværelse.

Saa kaldte Hofjægermesterinden paa ham.

»Kan De gætte, hvad Frøken Blomberg synes,